

Olgo tark ehk vässind peaš,
Kerget meet on rahwa seas:
Näggi pimmes hobbusit, veist,
Kässi, farro ehk muud teist
Läbbematta läks siis ärra,
Leggi justto, töstis kärra,
Mis ka teine kuuldes ussub,
Mitto teist ka uskma kiisub;
Vimaks ülle ma ja merre,
Ülle linna, külla, perre
Tööstvad rahwas tühja kärra:
„Koddo-käija nähtud ärra“:
„Se ja se on isse näinud,
„Kuid a koolja koddo kainud!“ —
Se, kes sedda töeks ussub,
Surnut hauast välja kiisub,
Küs ta ammo muld ja põrm,
Kergel melel siiski hirm. —
Kes on ükskord ärralainud,
Posle tedda pärast näinud
Ellawalt, siin se mailm,
Ellaw innimesse film! —
Luggeja, sa tead siis,

Nenda on ma-ilma viis:
Regi posle waimulik,
Reik on alles lihhilik;
Tühja uskjad surrewad
Teised tagga tullevad,
Selle mõtte jure jávad,
Mis naad wannadest siin návad!

Tallinna Toompa kiriku wargusest.

Jummalal suur salaja väaggi, mis lihhalikko innimesse film ei näe ja mõnnikord mõnda ei tahha nähha, teeb kõik pimmedusse salajad ašjad ikka üks ford arwalikkus, pea warrem, pea hiljem, mis innimenne kül püab ärra warjata, olgo kurjuš ehk pahhandus, mis ial tahhes ja mis saggedaste ja ikka ma-ilmas on nähtud.

Wargus on üks hirmus tõ, ni suremas, kui vähhemas ašjas; aga pühha-koja risuminne on ülle moistuse hirmus!